

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

mede voor haar minderjarige kinderen,
appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/2719 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Amsterdam, van 7 mei 2008 in het geding tussen:

mede voor haar minderjarige kinderen,

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 december 2006 heeft de minister van Justitie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling), mede voor haar minderjarige kinderen, om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 mei 2008, verzonden op 9 mei 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 juni 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In grief 1 klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat haar asielrelaas volledig afhankelijk is van dat van haar echtgenoot en ten onrechte haar asielrelaas niet inhoudelijk heeft beoordeeld. Zij betoogt daartoe dat de rechtbank ten onrechte voorbij is gegaan aan de door haar overgelegde stukken ter bestrijding van de juistheid van het individueel ambtsbericht van 17 juni 2002 dat in het kader van de asielprocedure van de echtgenoot was opgesteld en eveneens aan de omstandigheid dat zij zelfstandige vluchtredenen naar voren heeft gebracht.

2.1.1. De vreemdeling heeft, zoals blijkt uit het rapport van het nader gehoor van 13 juni 2006, aan haar asielaanvraag mede ten grondslag gelegd dat zij na de vlucht van haar echtgenoot door militairen is bedreigd en mishandeld. Gelet hierop, heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat, omdat het relaas van de vreemdeling volledig afhankelijk moet worden geacht van dat van haar echtgenoot, geen positieve overtuigingskracht uitgaat van het asielrelaas en dit relaas ten onrechte niet inhoudelijk beoordeeld.

2.1.2. De grief kan echter niet leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak. De rechtbank heeft terecht in aanmerking genomen dat de minister zich op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling zich niet onverwijld heeft gemeld en ter staving van haar aanvraag toerekenbaar geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden heeft overgelegd die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van haar aanvraag. Zij heeft evenzeer terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat de minister dat niet mocht.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 27 januari 2003 in zaak nr. 200206297/1, AB 2003, 286), mogen, indien zich een omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid,

aanhef onder c en f, van de Vreemdelingenwet 2000 voordoet, ingevolge het eerste lid van dat artikel – gelezen in het licht van de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (memorie van toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, nr. 3, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels – in het relaas om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.1.3. In het besluit van 18 december 2006 en het hierin ingelaste voornemen om de aanvraag af te wijzen heeft de minister zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat van het asielrelaas van de vreemdeling geen positieve overtuigingskracht uitgaat, omdat de door haar gestelde problemen met militairen op zoek naar haar echtgenoot, voortborduren op het asielrelaas van haar echtgenoot, dat ongeloofwaardig is bevonden. De minister heeft bij de beoordeling of van het asielrelaas van de vreemdeling een positieve overtuigingskracht uitgaat voorts in aanmerking kunnen nemen dat de vreemdeling ten aanzien van het overlijden van de zuster van de echtgenoot heeft verklaard dat zij binnen enkele minuten na een mishandeling door militairen op 1 april 2000 is overleden als gevolg van die mishandeling, terwijl de echtgenoot heeft verklaard dat zijn zuster op 1 april 2000 is overleden als gevolg van mishandeling drie of vier dagen daarvoor. Evenzeer heeft de minister bij die beoordeling kunnen betrekken dat de vreemdeling heeft verklaard dat zij vanaf mei 2000 samen met haar echtgenoot voor een periode van zeven of acht maanden ondergedoken heeft gezeten in nabij Peshawar, en dat zij daarna samen naar Baluchistan zijn gegaan tot aan zijn vertrek naar Frankrijk, terwijl de echtgenoot heeft verklaard dat hij gedurende de gehele periode zonder zijn echtgenote ondergedoken heeft gezeten en haar in deze periode een of twee keer heeft gezien en daarna nogmaals bij zijn vertrek.

De rechtbank heeft derhalve terecht, zij het deels op onjuiste gronden, geoordeeld dat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van de vreemdeling als ongeloofwaardig dient te worden aangemerkt.

2.2. De grieven 2 en 3 hebben geen zelfstandige betekenis en behoeven derhalve geen bespreking.

2.3. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak wordt bevestigd, met verbetering van de gronden waarop deze rust.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. R. van der Spoel, voorzitter, en
mr. A.W.M. Bijloos en mr. C.H.M. van Altena, leden, in tegenwoordigheid
van mr. B. Klein Nulent, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Spoel
voorzitter

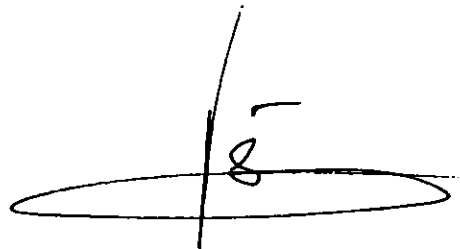
w.g. Klein Nulent
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 december 2008

218-587.

Verzonden: 11 december 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
 j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 07/2715 en AWB 07/2717 (beroep en verzoek eiser)
AWB 07/2719 en AWB 07/2721 (beroep en verzoek eiseres)

V.nr.: _____ **en** _____

inzake: geboren op van Pakistaanse nationaliteit,
eiser/verzoeker, hierna te noemen: eiser,
geboren op van Pakistaanse nationaliteit,
eiseres/verzoekerster, hierna te noemen: eiseres,
mede namens hun twee kinderen, geboren en
geboren
gemachtigde: mr. Y. Tamer, advocaat te Den Haag,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
 gemachtigde: mr. P.E.G. Heijdanus Meershoek, ambtenaar bij de Immigratie- en
 Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 8 juni 2006 heeft eiser een herhaalde aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Op 8 juni 2006 heeft eiseres, mede namens de kinderen, een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluiten van 18 december 2006 heeft verweerder de aanvragen afgewezen. De besluiten vermelden onder meer de rechtsgevolgen dat eiser en eiseres, hierna te noemen: eisers, na bekendmaking van de besluiten niet meer rechtmatig in Nederland verblijven en dat eisers Nederland voor het einde van de beroepstermijn dienen te verlaten.

2. Op 17 januari 2007 heeft de rechtbank de beroepsschriften van eisers ontvangen. Volgens het besluit van eiser schort het beroep de rechtsgevolgen niet op. Bij brief van 17 januari 2007 is verzocht voorlopige voorzieningen te treffen die ertoe strekken de uitzetting te verbieden totdat op de beroepen is beslist.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 20 maart 2008. Eisers zijn aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. De rechtbank/voorzieningenrechter, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

1. Op 10 oktober 2001 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 29 augustus 2002 heeft verweerder de

aanvraag afgewezen. Het hiertegen ingestelde beroepsschrift is bij uitspraak van deze rechtbank van 27 juni 2005 (AWB 02/73887) ongegrond verklaard. De uitspraak is onherroepelijk geworden.

2. Ter onderbouwing van zijn herhaalde asielaanvraag heeft eiser de volgende stukken overgelegd:

- een Pakistaanse identiteitskaart gedateerd 24 juni 1990;
- een verklaring van Saifullah Saify, de mediasecretaris van de Pakistan Peoples Party (PPP) Holland, gedateerd 10 mei 2006;
- een verklaring van Quasim Baloch en Syed Najmi Alam, respectievelijk president en secretaris-generaal van de PPP Karachi-Zuid, gedateerd 3 maart 2006;
- een verklaring van Raja Pervuez Ashraf, secretaris-generaal van de PPP Pakistan, gedateerd 13 januari 2006.

Tevens heeft eiser diverse foto's van verschillende data en een ongedateerd krantenknipsel overgelegd.

III. ASIELRELAZEN

Eisers hebben de volgende relazen aan hun aanvragen ten grondslag gelegd.

1. Eiser is vertrokken uit Pakistan omdat hij gezocht wordt door het leger. Eiser heeft een aanklacht tegen het leger ingediend omdat zijn vader, die ... was, door h in martelingen is omgekomen. Vanwege de aangifte is eiser door het leger onder druk gezet om deze aanklacht in te trekken. Eiser is met hulp van een vriend uit Pakistan gevlucht.

2. Eiser heeft in het gehoor inzake nieuwe feiten en omstandigheden verklaard dat hij als terug gaat naar Pakistan zal worden gearresteerd en niet zal worden geholpen. Eiser stelt verder getraumatiseerd te zijn geraakt door de gebeurtenissen en medische klachten te hebben.

3. Eiseres is vertrokken uit Pakistan, omdat zij persoonlijke problemen heeft ondervonden van de zijde van de autoriteiten. Deze problemen hebben te maken met die van haar echtgenoot; sinds hij aangifte heeft gedaan tegen de militairen wordt hij vervolgd. Tevens hebben eiseres en haar zoon medische klachten waarvoor zij geen afdoende behandeling kunnen krijgen. Eiseres en de kinderen hebben met behulp van de PPP Pakistan verlaten om te worden herenigd met eiser.

III. STANDPUNTEN PARTIJEN

1. Verweerder heeft zich - samengevat - in het bestreden besluit van eiser op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel. Er is geen sprake van nieuwe feiten en omstandigheden (nova) in de zin van artikel 4:6 van de Awb. Onder verwijzing naar de eerdere afwijzende beschikking wordt de herhaalde aanvraag afgewezen. De eerste asielaanvraag is afgewezen, omdat op grond van de conclusies van een individueel ambtsbericht de verklaringen van eiser niet als geloofwaardig beschouwd konden worden. Eiser heeft met het overleggen van de stukken van de PPP geen aanleiding gegeven tot wijziging van de conclusies van het individueel ambtsbericht van 17 juni 2002 dan wel te concluderen dat het individueel ambtsbericht niet juist is. Ook de overige ingebrachte stukken, te weten de foto's en een krantenknipsel, leiden niet tot een ander oordeel dan reeds is neergelegd in de eerdere afwijzende beschikking. De door eiser overgelegde identiteitskaart is vervalst bevonden door de KMAR. Met betrekking tot het in Frankrijk bevindende paspoort is niet gebleken dat dit paspoort op echtheid is onderzocht, zodat niet op voorhand van de echtheid daarvan kan worden uitgegaan. Het beroep op artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 (Definitierichtlijn) kan niet slagen. Voorts is de omstandigheid dat eiser stelt medische klachten te hebben geen omstandigheid waardoor bij uitzetting van eiser sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

2. Verweerder heeft zich - samengevat - in het bestreden besluit van eiseres op het standpunt gesteld dat eiseres zich niet onverwijld heeft gemeld. Voorts heeft eiseres ter staving van haar aanvraag toerekenbaar geen reis- of identiteitspapieren overgelegd. Hierdoor is de oprechtheid van haar asielrelaas op voorhand aangetast en wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van dit relaas. Het relaas van eiseres bezit geen positieve overtuigingskracht. Het asielrelaas van eiser is ongeloofwaardig geacht, derhalve kan aan het relaas van eiseres evenmin geloof worden gehecht. Bovendien stroken de verklaringen van eiseres op essentiële punten niet met die van eiser. Eiseres komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 van de Vw 2000. De omstandigheid dat eiseres zich beroept op medische klachten is geen omstandigheid waardoor bij uitzetting van eiseres sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM.

3. Eisers hebben daartegen - samengevat - het volgende aangevoerd. Eisers hebben niet de gelegenheid gekregen om aan te tonen dat het door eiser overgelegde identiteitsdocument niet vals is. Eiser heeft nimmer een vals document overgelegd. Door verweerder is ten onrechte zonder nader onderzoek getwijfeld aan de identiteit van eiser. Het paspoort dient door verweerder bij de Franse autoriteiten te worden opgevraagd. Verweerder heeft gehandeld in strijd met artikel 4, tweede lid, van de Definitierichtlijn. Aan eiser diende een mogelijkheid tot contra-expertise te worden geboden. De overige originele documenten hadden aan een authenticiteitsonderzoek moeten worden onderworpen. Nader onderzoek in Pakistan en een nieuw individueel ambtsbericht zijn noodzakelijk aangezien de door eisers overgelegde documenten aantonen dat de inhoud van het individueel ambtsbericht niet juist is. Zonder onderzoek van de overgelegde documenten mocht verweerder de asielaanvraag van eiseres niet afwijzen nu haar aanvraag een eerste asielverzoek betreft. Door verweerder is geen rekening gehouden met het feit dat de gebeurtenissen ruim zes jaar geleden hebben plaatsgevonden. Daarnaast had verweerder met de psychische gesteldheid van eisers rekening moeten houden. Door de verschrikkelijke gebeurtenissen zijn eisers getraumatiseerd geraakt. Ten behoeve van eiseres is een medisch rapport overgelegd. De aanvraag van eiseres mocht zonder inschakeling van de Bureau Medische Advisering niet worden afgewezen. Het bestreden besluit is niet zorgvuldig tot stand gekomen. Eisers doen een beroep op artikel 3 van het EVRM omdat eisers getraumatiseerd zijn en terugzending naar Pakistan een schending oplevert van artikel 3 van het EVRM. Voorts lijdt eiseres aan een angststoornis die niet in het land van herkomst behandeld kan worden. Aanvullend is gesteld dat verweerder eisers paspoort kwijt is geraakt, nadat deze door de Franse autoriteiten naar Nederland is toegestuurd. Voorts heeft eiser een origineel geboortecertificaat ontvangen, waaruit blijkt dat zijn identiteitsdocumenten juist zijn. Aan de identiteit van eiser mag niet langer worden getwijfeld.

IV. OVERWEGINGEN

Ten aanzien van het beroep van eiser

1. Ingevolge artikel 4:6 van de Awb is de aanvrager die na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag doet, gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden. Wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld, kan het bestuursorgaan zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking.

2. Verweerder heeft bij besluit van 29 augustus 2002 eisers eerdere asielaanvraag afgewezen omdat geen enkel geloof wordt gehecht aan de verklaringen die eiser in het kader van zijn asielrelaas heeft afgelegd. De Minister van Buitenlandse Zaken op 17 juni 2002 heeft een individueel ambtsbericht (DPV/AM-U020322.1105) uitgebracht waaruit blijkt dat de vader van eiser nimmer in Karachi-Zuid is geweest en dat over zijn dood niets bekend is. Deze rechtbank heeft bij uitspraak van 27 juni 2005 overwogen dat verweerder zich in redelijkheid op het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse zaken heeft kunnen baseren en zich op het standpunt

kon stellen dat het relaas van eiser ongeloofwaardig is nu het op een essentieel punt strijdig is met hetgeen in het individueel ambtsbericht is opgenomen.

3. De rechtbank stelt vast dat de onderhavige aanvraag van eiser een herhaalde aanvraag betreft als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb. Derhalve dient, conform het hierboven weergegeven wettelijk kader, gezien te worden of eiser bij de onderhavige aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in de zin van genoemd artikel heeft vermeld. Eiser dient in onderhavige procedure nieuwe feiten en omstandigheden naar voren te brengen die de conclusies van het individueel ambtsbericht van 17 juni 2002 weerleggen.

4. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen ná het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een nieuwe rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd, kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust.

5. Ten aanzien van de thans overgelegde identiteitskaart overweegt de rechtbank als eerste dat blijkens het eerdere bestreden besluit verweerder eisers identiteit niet ongeloofwaardig heeft bevonden. Weliswaar betreft de identiteitskaart een stuk dat na het nemen van het eerdere besluit is overgelegd, echter nu de identiteitskaart op zichzelf gezien geen weerlegging kan vormen van het individueel ambtsbericht, kan het niet afdoen aan het eerdere besluit. Derhalve heeft eiser met de identiteitskaart geen novum aangevoerd.

6. Eiser heeft een beroep gedaan op artikel 4 van de Definitierichtlijn ter onderbouwing van zijn stelling dat verweerder eiser een contra-expertise onderzoek van de identiteitskaart had moeten aanbieden. Nu de identiteitskaart niet als novum kan worden aangemerkt kan deze beroepsgrond onbesproken blijven.

7. Ten aanzien van eisers paspoort wordt dezerzijds overwogen dat aan eiser kan worden meegegeven dat verweerder niet zorgvuldig heeft gehandeld door het paspoort kwijt te raken. Echter zoals reeds in rechtsoverweging IV.5. is overwogen is eisers identiteit in het eerdere besluit niet ongeloofwaardig bevonden. Het paspoort kan geen weerlegging vormen van het individueel ambtsbericht, waardoor het niet kan afdoen aan het eerdere besluit waarin het asielrelaas als ongeloofwaardig is aangemerkt. Derhalve kan het paspoort welke overigens niet op echtheid is onderzocht niet als novum worden aangemerkt.

8. Ten aanzien van de hierboven onder II.2. genoemde verklaringen van de verschillende PPP organisaties inzake de positie en werkzaamheden van eisers vader bij de oordeelt de rechtbank als volgt. Nog afgezien van de vragen of de authenticiteit van deze verklaringen kan worden vastgesteld en of de inhoud van de verklaringen afwijkt van de verklaringen van eiser, valt niet in te zien waarom eiser dergelijke stukken niet reeds bij zijn eerste aanvraag had kunnen overleggen. Eiser heeft immers tijdens zijn nader gehoor van 9 augustus 2006 bevestigend geantwoord op de vraag of hij de verklaringen van de PPP op zijn verzoek al eerder tijdens zijn eerste asielprocedure in zijn bezit had kunnen hebben. Gelet hierop kunnen de verklaringen evenmin als nova worden aangemerkt.

9. Inzake de overige stukken, te weten de foto's en het krantenknipsel, wordt vastgesteld dat eiser tegen verweerders standpunt zoals hierboven onder III.1. genoemd geen beroepsgronden heeft ingediend.

10. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt gesteld dat geen sprake is van nova als bedoeld in de zin van artikel 4:6 van de Awb. Hieruit vloeit voort dat verweerder de herhaalde aanvraag van eiser mocht afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende besluit.

11. Ten slotte heeft eiser een beroep gedaan op artikel 3 van het EVRM. De rechtbank is van oordeel dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden die nopen tot afwijking van het beginsel als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb wegens dreigende schending van artikel 3 van het EVRM. Bij een procedure inzake een aanvraag om verlening van een asielvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 gelden andere stringenter criteria dan bij een procedure inzake een aanvraag om verlening van een reguliere verblijfsvergunning op grond van medische omstandigheden. Blijkens de arresten van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake St. Kitts (RV 1997, 70) en Bensaid (JV 2001/103) kan uitzetting leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM, in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon, onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet. Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijkens die uitspraken slechts sprake zijn, indien de desbetreffende vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. Naar het oordeel van de rechtbank is tot op heden niet gebleken dat eiser lijdt aan een ziekte die in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium is. Vorenstaande kan niet tot het oordeel leiden dat sprake is van bijzondere omstandigheden.

12. Aangezien ook overigens geen aanleiding bestaat om te oordelen dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven, wordt het beroep ongegrond verklaard.

Ten aanzien van het beroep van eiseres

13. Blijkens de stukken vormt de (on)geloofwaardigheid van het asielrelaas het kernpunt van het onderliggende geschil. Bij de beoordeling van de vraag of verweerder het relaas van eiseres in redelijkheid als ongeloofwaardig heeft kunnen bestempelen gaat de rechtbank uit van het volgende toetsingskader.

14. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling niet beschikt over een voor toegang tot Nederland vereist document voor grensoverschrijding, tenzij hij zich onverwijld onder opgave van de plaats waar of waarlangs hij Nederland is binnengekomen heeft vervoegd bij een ambtenaar, belast met de grensbewaking of het toezicht op vreemdelingen, en daar kenbaar heeft gemaakt dat hij asiel wenst.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

15. Het vorenstaande in aanmerking genomen dient de rechtbank allereerst te beoordelen of verweerder in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c en f, van de Vw 2000 aan eiseres heeft kunnen legenwerpen en diensgevolge heeft kunnen concluderen dat op voorhand afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

16. Ten aanzien van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 overweegt de rechtbank dat niet in geschil is dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres zich niet onverwijld heeft gevoegd bij een ambtenaar, belast met grensoverwachung of het toezicht op vreemdelingen en daar kenbaar heeft gemaakt dat zij asiel wenst, nu eiseres tegen dit standpunt geen gronden heeft ingediend.

17. Voorts overweegt de rechtbank ten aanzien van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 dat evenmin is betwist dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres geen documenten of ander indicatief bewijs ter vaststelling van haar identiteit, nationaliteit, reisroute en asielrelaas heeft overgelegd en dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van deze documenten haar niet is toe te rekenen.

18. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder in redelijkheid als uitgangspunt kunnen nemen dat op voorhand afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de door eiseres afgelegde verklaringen. Volgens het beleid wordt in een geval als deze waarin afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van eiseres asielrelaas vanwege het niet onverwijld melden en het ontbreken van documenten, van de vreemdeling een grotere inspanning verwacht om de noodzaak tot bescherming aannemelijk te maken. Het relaas dient niet alleen op hoofdlijnen consistent en niet onaanvaardbaar te zijn, maar bovendien dienen in de verklaringen van de vreemdeling geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van relevante bijzonderheden voor te komen. Van het relaas dient een positieve overtuigingskracht uit te gaan. De rechtbank toelst deze beoordeling van verweerder terughoudend en beantwoordt de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder, gelet op de motivering, neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

19. Het asielrelaas van eiseres is gebaseerd op het asielrelaas van haar echtgenoot. Reeds nu de rechtbank heeft geoordeeld dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser ongelooftwaardig is en dat verweerder de herhaalde aanvraag van eiser mocht afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende besluit, heeft verweerder zich derhalve eveneens in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het asielrelaas van eiseres als ongelooftwaardig dient te worden aangemerkt en dat het asielrelaas derhalve niet inhoudelijk zal worden beoordeeld.

20. Ten aanzien van het beroep op artikel 3 van het EVRM overweegt de rechtbank als volgt. Eiseres stelt getraumatiseerd te zijn en te lijden aan een angststoornis die niet behandeld kan worden in het land van herkomst. Zoals hierboven onder IV.11. genoemd gelden bij een procedure inzake een aanvraag om verlening van een asielvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, andere stringenter criteria dan bij een procedure inzake een aanvraag om verlening van een reguliere verblijfsvergunning op grond van medische omstandigheden. Gelet op de hierboven onder IV.11. genoemde jurisprudentie bestaan ten aanzien van onderhavige aanvraag onvoldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat de reikwijdte van artikel 3 van het EVRM zich tevens uitstrekt tot het niet bestaan van psychiatrische behandelingsmogelijkheden, zonder dat dit tot een direct levensbedreigende situatie leidt. De rechtbank is van oordeel dat tot op heden niet is gebleken dat eiseres lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. De rechtbank merkt daarbij op dat enkel is gesteld dat in het land van herkomst geen medische behandeling voor eiseres voorhanden is. Gelet op het vorenstaande kunnen de binnen onderhavige procedure aangevoerde medische stukken niet tot het oordeel leiden dat sprake is van uitzonderlijke omstandigheden.

21. De conclusie is dan ook dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan. Op grond van het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

Ten aanzien van de voorlopige voorzieningen

22. Gegeven de beslissingen in de hoofdzaken bestaat er geen aanleiding meer tot het treffen van de verzochte voorlopige voorzieningen, zodat de verzoeken zullen worden afgewezen.

Ten aanzien van de beroepen en de voorlopige voorzieningen

23. Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

V. BESLISSING

De rechtbank

in de zaken geregistreerd onder nummers: AWB 07/2715 en AWB 07/2719

- verklaart de beroepen ongegrond.

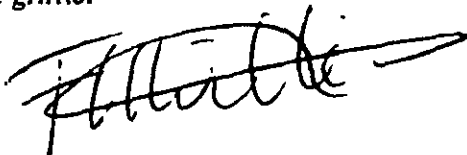
De voorzieningenrechter

in de zaken geregistreerd onder nummers: AWB 07/2717 en AWB 07/2721

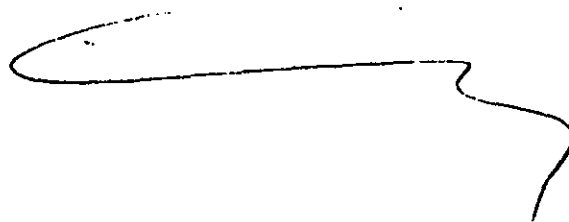
- wijst de verzoeken af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.S. Crince le Roy, lid van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. F.K. Williams, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 7 mei 2008.

de griffier

de voorzitter

afschrift verzonden op:

09 MEI 2008

Concl: FW
Coll: SL
D: C

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
RAAD VAN STATE
AMSTERDAM

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, Vw een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

advokatenkantoor nwe ebbingestraat

AK

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Tevens per fax: 070 - 3651380

Groningen, 3 juni 2008

Ons kenmerk: WE5425 - Staat
Uw kenmerk: V-nrs:

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 4 JUN 2008	
ZAAKNR.	4039
AAN:	V.
BEHANDELD: DD:	PAR:

nieuwe ebbingestraat 45
postbus 1509
9701 bm groningen
telefoon 050-3122945
fax 050-3121299

mr h.b. boogaart
mr j.g. brands
mw. mr w. coppoolse
mr b.h. werink
mr s. wiersma

advocaten en procureurs

kenmerk rechtbank: Awb 07/2719

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAAK

Geeft eerbiedig te kennen,

in deze tevens handelend namens haar minderjarige kinderen
vreemdelinge uit Pakistan, woonachtig te in deze
zaak woonplaats kiezende te Groningen aan de Nieuwe Ebbingestraat 45 (postbus 1509, 9701
BM), ten kantore van de advocaat en prokureur mr. B.H. Werink, die door haar bepaaldelijk
is gevolmachtigd tot het indienen van dit hoger beroepschrift.

Bibi heeft kennis genomen van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Amsterdam, van 7 mei 2008 (kenmerk: Awb 07/2719), naar haar
gemachtigde gestuurd op 9 mei 2008, waarin haar beroep tegen de beschikking van de
Staatssecretaris van Justitie van 18 december 2006 is afgewezen. Bibi is het met deze
uitspraak niet eens, en wenst daar de volgende grieven over te formuleren.

Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank in overweging 19 dat het asielrelaas van eiseres is
gebaseerd op het asielrelaas van haar echtgenoot en dat reeds nu de rechtbank heeft
geoordeeld dat de Staatssecretaris van Justitie zich in redelijkheid op het standpunt heeft
kunnen stellen dat het asielrelaas van de echtgenoot ongeloofwaardig is en dat de
Staatssecretaris van Justitie de herhaalde aanvraag van de echtgenoot mocht afwijzen onder
verwijzing naar zijn eerdere afwijzende besluit, de Staatssecretaris zich derhalve eveneens in
redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van als
ongeloofwaardig dient te worden aangemerkt en dat het asielrelaas derhalve niet inhoudelijk
zal worden beoordeeld.

Toelichting:

is later naar Nederland gekomen dan haar echtgenoot. Haar echtgenoot had reeds in
2001 asiel gevraagd, en heeft daar uiteindelijk een afwijzing op gekregen.

Op 8 juni 2006 heeft de echtgenoot een nieuwe (herhaalde) aanvraag ingediend.
Tegelijkertijd heeft voor zichzelf en haar kinderen een eerste asielaanvraag gedaan.

Bij deze aanvragen hechten en haar echtgenoot veel waarde aan verklaringen die zij hadden weten te bemachtigen, waaruit zou blijken dat een eerder in de eerste asielzaak van de echtgenoot opgemaakt individueel ambtsbericht niet juist was. Het ging om verklaringen van drie hooggeplaatste leden van de Pakistan Peoples Party.

Bij de herhaalde asielaanvraag van de echtgenoot heeft de rechtbank deze verklaringen buiten beschouwing gelaten, omdat de rechtbank van mening was dat de verklaringen reeds eerder ingebracht hadden kunnen worden. Ze zijn dus niet mee beoordeeld. De herhaalde aanvraag is vervolgens afgewezen onder verwijzing naar artikel 4:6 AWB.

In de zaak van ligt dat uiteraard anders. Door haar toenmalige gemachtigde is daar in de procedure ook voortdurend op gewezen. Voor haar is het een eerste asielaanvraag, en daar zullen deze verklaringen bij betrokken moeten worden. In haar zaak had de rechtbank dus wel degelijk moeten beoordelen of nog wel vertrouwd kon worden op de uitkomst van het individuele ambtsbericht, gelet op de inhoud van de thans overgelegde verklaringen.

De rechtbank heeft dit miskend, en zo de aanvraag van in feite niet als een zelfstandige aanvraag opgevat. heeft echter zelfstandige vluchtredenen aangevoerd, ook al waren die het gevolg van het feit dat zij de echtgenoot van was.

Door in de zaak van geen onderzoek te doen naar de vraag wat de betekenis is van de overgelegde verklaringen in haar zaak, is het onderzoek van de rechtbank onvolledig geweest.

Grief 2

Ten onrechte heeft de rechtbank in overweging 21 gesteld dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan, en dat op grond daarvan het beroep ongegrond moet worden verklaard.

Toelichting:

Nu de rechtbank onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar het besluit van de Staatssecretaris van Justitie had de rechtbank niet tot de conclusie kunnen komen dat het besluit de rechterlijke toets kan doorstaan.

Grief 3

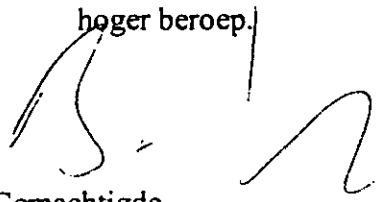
Ten onrechte heeft de rechtbank het beroep van ongegrond verklaard.

Toelichting:

Voor haar toelichting verwijst naar hetgeen zij bij de vorige grieven heeft aangevoerd.

REDENEN WAAROM:

- Bibi de Raad van State vraagt de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam van 7 mei 2008 (Awb 07/2719) te vernietigen, en tevens de beschikking van de Staatssecretaris van Justitie van 18 december 2006 te vernietigen;
- de Staatssecretaris van Justitie te veroordelen in de kosten van zowel het beroep als het hoger beroep.

Gemachtigde

Bijlage: bestreden uitspraak.